

Valpar förför hundhatare!

Förmodligen kan psykologer förklara följande fenomen: jag tycker konsekvent illa om hundar och likväl kan jag inte låta bli att läsa böcker om varelserna ifråga! En hundkännare som snart förfört mig till hundvän, hur orimligt det än låter från min synpunkt sett, är Mickie Gustafson, vars bok "Bara en

Ny bok

Mickie Gustafson
Valpen i vår familj
Larson

hund" jag tidigare anmält i dessa spalter. Nu förleder Gustafson mig på nytt att tycka mot min vilja med nyutkomna hundboken Valpen i vår familj. Ett rikligt bildmaterial signerat L Agensjö och E Rasehorn fullbordar förförelsen och föser

mig uppgiven rakt in i hundälskarlägret. Herregud, från var och varannan sida blickar oskuldsfullt vädjande valpar mot mig och får mig att glömma smärtan av rejäla schäferhundbett vid två otäcka attacktillfällen! Jag förstår nu att felet inte var blodsmakarnas utan hussarnas och mattarnas.

Naturlig ledargestalt

Grundtanken i boken är att hundar egentligen är ganska lika det blott aningen mer civiliserade djuret människan. I varje samvarosituation med hundar och i synnerhet växande valpar skall vi tänka oss in i motsvarande situation av obehag eller trevnad i vår egen tillvaro. Att från den utgångspunkten söka förstå djuret innebär inte på något sätt att vi underordnar oss det. Valp- eller hundägaren skall alltid vara den naturliga ledargestalten: djuren vill helt

enkelt ha det så. Det viktiga är bara att analysera vad som är naturligt i upplärning av hunden, och det är det intrikata problemet författaren försöker lösa åt husse och matte.

Insiktfullt, älskligt och med en välgörande självklarhet i attityden meddelar Mickie Gustafson sina råd mot alla vanliga föreställningar om hundbeteende, straff och belöningar. Hon visar att det allvarligaste fel de flesta hundägare gör består i att de har för bråttom, vill för mycket och alltför snabbt förlorar tålamodet. Omvänt ger de hunden (alltför ofta) stor och omotiverad (ibland samvetsstyrd) kärlek. Men framför allt varnar hon för överdrivet "fyande" och inte minst maktstyrt dragande i koppel. Helst skulle hon vilja ha valparna koppelfria hela första året. Hur skulle det kännas för våra småbarn om vi höll dem i koppel under den

spännande period, då de håller på att upptäcka världen?

Varje kapitel i boken, som tillsammans med övriga täcker in allt man kan tänkas vilja veta om valpuppfostran, inleds med en beteende presentation. Därefter följer en fylligare utredning, och avsnittet avslutas sedan med råd hur man skall göra i varje enskild situation. De större avsnitten får sedan överskådlig konkretion genom sammanfattningar av de viktigaste punkterna. Boken innehåller slutligen en alldeles utmärkt studieplan av Nina Roegner.

Så vitt jag kan förstå är Mickie Gustafsons handbok "Valpen i vår familj" ett stort måste för varje seriös hundskaffare och redan etablerad hundägare!

Nu återstår bara problemet om jag inte själv skall skaffa mig en valp!

GUNNAR ANDERSSON